

РЕШЕНИЕ

№ 4466

гр. София, 30.06.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 27.05.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Маруся Йорданова

ЧЛЕНОВЕ: Цветанка Паунова

Искра Гърбелова

при участието на секретаря Виктория Вълчанова и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **2980** по описа за **2022** година докладвано от съдия Цветанка Паунова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208-228 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на Р. Д. К., чрез пълномощник адв. А. И., против решение № 558 от 16.02.2022г., постановено по н.а.х.д. № 13231/2021г. по описа на Софийския районен съд, Наказателно отделение, 131-ви състав. С това съдебно решение е потвърдено Наказателно постановление № НП-3/26.08.2021г., издадено от изпълнителния директор на Агенцията за качеството на социалните услуги, с което на основание чл. 166 от Закона за социалните услуги (З.) на Р. Д. К. е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 5 000 (пет хиляди) лева за нарушение на чл. 31, ал. 1 и 2 З..

В касационната жалба са наведени доводи, че решението на СРС е постановено в нарушение на материалния и процесуалния закон. Твърди се, че съдът не е взел предвид доводите на жалбоподателя, касаещи субекта на административнонаказателната отговорност, който е неправилно определен; датата на извършване на нарушението; липсата на мотивировка по отношение на вида и размера на наложеното наказание. Иска се отмяна на решението и произнасяне по същество с отмяна на наказателното постановление, алтернативно – редуциране на размера на наложеното наказание до установения от закона минимум.

Ответникът – изпълнителен директор на Агенция за качеството на социалните услуги, чрез процесуален представител юрк. К., оспорва жалбата и моли да бъде оставена без уважение.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд София-град, VI-ти касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и доводите на страните, приема за установено следното:

Касационната жалба е допустима, тъй като е подадена от надлежна страна и в срока по чл. 211, ал. 1 АПК.

Разгледана по същество е неоснователна по следните съображения:

В производството пред въззивния съд, въз основа на приобщения по делото доказателствен материал, е установена следната фактическа обстановка:

Жалбоподателят Р. К. е регистрирана като едноличен търговец с фирма [фирма], като в това ѝ качество, при действието на отменената нормативна уредба е регистрирана в Агенцията за социално подпомагане за предоставяне на социални услуги - "дом за стари хора", видно от Удостоверение за регистрация № 953-01/17.11.2011г.

На 02.08.2021г. служители на Агенцията за качеството на социалните

услуги, сред които и св. И. - главен инспектор, извършили проверка в дом за стари хора, находящ се на адрес [населено място],[жк], [улица], стопанисван от жалбоподателя К.. При проверката било установено, че в дома в пет стаи пребивават общо петнадесет жени в надтрудоспособна възраст, за което били представени действателни договори за предоставяне на социални услуги за всяка от тях, сключени в периода 2014-2020г. Страна по договорите, в качеството на изпълнител, респективно доставчик на социалната услуга, била жалбоподателката К.. В хода на проверката жалбоподателката не представила лиценз за предоставяне на социални услуги на територията на Република България, издаден от изпълнителния директор на А.. На място св. И. извършила електронна справка в публичния регистър на доставчиците на социални услуги, поддържан от Агенцията за социално подпомагане, при което установила, че със Заповед № РД1-501/28.12.2017г. на изпълнителния директор на АСП регистрацията била прекратена, считано от 28.02.2018г.

Въз основа на тези констатации св. И. съставила АУАН-3/02.08.2021г. против Р. К., за това, че предоставя социална услуга "резидентна грижа" за целева група "възрастни хора в надтрудоспособна възраст" без издаден лиценз от изпълнителния директор на А., квалифицирано като нарушение на чл. 31, ал. 1 и ал. 2 З..

Въз основа на АУАН, при идентично словесно описание на нарушението и дадена му аналогична правна квалификация, е издадено обжалваното НП, с което на основание чл. 166 З. на Р. К. е наложена глоба в размер на 5000 лв. за нарушение на чл. 31, ал. 1 и 2 З..

Приетата от съда фактическа обстановка по делото е установена от показанията на св. И., както и от събраните по делото писмени доказателства, приобщени към доказателствения материал по реда на чл. 283 НПК.

При така установеното от фактическа страна, от правна страна съдът е приел, че АУАН и издаденото въз основа на него НП са постановени при спазване на процесуалните правила, предвидени в ЗАНН. Приел е, че твърдяното нарушение се явява доказано по несъмнен начин, като не са налице основания случаят следва да се квалифицира като маловажен.

Обжалваното решение е валидно, допустимо и правилно.

За да постанови атакуваното съдебно решение, СРС правилно е установил фактичката обстановка. Направените фактически констатации и правни изводи се споделят напълно от състава на касационната инстанция, която, на основание чл. 221, ал. 2, пр. последно АПК, препраща към тях.

Споделят се изводите на въззивната инстанция за липса на допуснати процесуални нарушения при съставянето на АУАН и издаването на НП. Същите са издадени от компетентните държавни органи, в кръга на техните правомощия, в сроковете по чл. 34 ЗАНН и съдържат изискуемите реквизити съгласно чл. 42, респ. чл. 57, ал. 1 ЗАНН. Дадено е пълно, точно и ясно описание на нарушението и обстоятелствата, при които е извършено. Няма противоречие между фактите по акта и постановлението, налице е единство между словесното описание на деянието и дадената му правна цифрова квалификация.

Неоснователни са доводите на касатора, че не е посочена дата на извършване на нарушението. Както в АУАН, така и в НП е посочено, че на 02.08.2021г. Р. Д. К. е предоставяла социална услуга „резидентна грижа“ за целевата група „възрастни хора в надтрудоспособна възраст“ без издаден лиценз от изпълнителния директор на А., в нарушение на чл. 31, ал. 1 и 2 З.. На тази дата е извършена проверка в дома за стари хора, където се е предоставяла описаната социална услуга, и при електронна справка в публичния регистър на доставчиците на социални услуги е установено, че регистрацията на доставчика е прекратена, считано от 28.02.2018г. Съгласно чл. 31, ал. 1 З. лицата по чл. 29, ал. 3, т. 2 и чл. 30 могат да предоставят социални услуги на територията на Република България след издаването на лиценз от изпълнителния директор на Агенцията за качеството на социалните услуги, с какъвто настоящият доставчик не разполага. Естеството на описаното нарушение е такова, че то не е еднократен акт, извършва се непрекъснато в определено време до установяването му. Посоченото нарушение е било осъществявано и към момента на проверката. Касае се за продължено /трайно/ нарушение, осъществявано чрез бездействие, което е констатирано за първи път на 02.08.2021г. В случая датата на проверката е и дата на извършване на нарушението, тъй като в този момент е установено, че лицето, предоставя социални услуги, без да е изпълнило изискванията на чл. 31, ал. 1 З..

Споделят се изводите на въззивната инстанция, че служителите от А. разполагат с правомощия да извършват самостоятелни проверки на доставчиците на социални услуги, видно от чл. 114, т. 2 и чл. 116, ал. 1, т. 2 З.. Неоснователни са аргументите на касатора, че в проверката е следвало да участва и представител на РЗИ. Нормата, на която се позовава – чл. 144, ал. 3 З., визира контрол по спазване на стандартите за качество при предоставяне на интегрирани здравно-социални услуги, т.е. този контрол е свързан именно със спецификата на услугата, която включва предоставяне и на здравни грижи. В случая проверката е била формална с цел да се установи дали доставчикът на социални услуги отговаря на нормативните изисквания за осъществяване на дейността, а не да се преценява качеството на предоставяните услуги.

Неоснователни са и доводите, че издаването на НП е обусловено от даването на задължителни предписания по чл. 34, ал. 1, т. 1 ЗСП, респ. чл. 114, т. 6 и 9 З. и чл. 150, ал. 2 З.. По същите доводи, въззивният съд обосновава е приел, че законът не урежда такава последователност. Санкционната норма на чл. 166 З. е пределно ясна – предоставянето на социални услуги без лиценз се наказва с глоба/имуществена

санкция, а не се издава задължително предписание. Що се отнася до чл. 150, ал. 2 З., нормата визира указания, дадени във връзка с несъответствия и/или нередовности в подадени документи за издаване на лиценз, които въобще нямат характер на принудителна административна мярка /ПАМ/ - задължително предписание.

Съответни на приобщения по делото доказателствен материал са изводите на СРС, че вмененото нарушение – предоставяне на социална услуга, без издаден лиценз от А., е доказано по несъмнен начин. Съгласно чл. 31, ал. 1 лицата по чл. 29, ал. 3, т. 2 и чл. 30, т.е. частните доставчици, могат да предоставят социални услуги на територията на Република България след издаването на лиценз от изпълнителния директор на Агенцията за качеството на социалните услуги. В случая Р. Д. К. е подписала петнадесет договора за социални услуги, по силата на които е предоставяла „резидентна грижа“ по смисъла на чл. 15, т. 8 З. на петнадесет лица от женски пол, за която не е имала издаден лиценз съобразно чл. 31, ал. 1 З..

Настоящият състав на касационната инстанция изцяло споделя изводите на въззивния съд досежно субекта на нарушението. Законосъобразно е ангажирана административнонаказателната отговорност на физическото лице Р. Д. К., а не на едноличния търговец [фирма]. Неоснователно е позоваването на удостоверение за регистрация № 953-01/17.01.2011г., издадено на [фирма], както и на заповед № РД1-501/28.12.2017г. на изпълнителния директор на АСП, с която е прекратена регистрацията на [фирма]. Към датата на проверката и установяване на нарушението регистрацията на [фирма] в публичния регистър към АСП вече е била заличена. В същото време са били действащи договорите за социални услуги, по които страна е лицето Р. Д. К. и въз основа на които е предоставяла социална услуга – резидентна грижа. Следователно именно физическото лице в това си качество, а не физическото лице, действащо като едноличен търговец, е доставяло социални услуги, в нарушение на чл. 31, ал. 1 и 2 З.. Въпросът дали физическото лице е регистрирано като едноличен търговец или дали преди е имало регистрация да предоставя социални услуги като едноличен търговец няма отношение при определяне на субекта на нарушението, при положение че регистрацията му е прекратена.

Споделят се изводите на въззивния съд и досежно размера на наложеното наказание. Действително наказанието е определено в максимален размер, но същият е съответен на тежестта на нарушението, отчитайки вида на социалната услуга, а именно резидентна грижа, която се предоставя непрекъснато – 24 часа в денонощието, както и броя на настанените лица – 15 души. Както обосновано е посочил съдът, в случая не се касае за един или дори за няколко случая, а за над

десет такива, при които е налице драстично нарушение на изискването за предоставяне на социални услуги единствено от лицензирани доставчици, при това в продължителен период от време – над три години и половина. Една част от договорите за социални услуги са сключени дори след прекратяване на регистрацията на [фирма], включително и след влизане в сила на новия З., което свидетелства за тотално незачитане на нормативната уредба. Противно на доводите на касатора, обстоятелството дали установеното нарушение е първо за нарушителя, не е единственият критерий при преценка на размера на наказанието. Следва да се отчитат и други релевантни фактори, като се съобрази спецификата на нарушението, неговата продължителност във времето, броя на засегнатите от нарушението лица и т.н. В случая, предвид броя и естеството на засегнатите лица, а именно такива от уязвима социална група, независимо от факта, че се касае за първо нарушение, максималният

размер на наказанието се явява съответен на тежестта и общественотоопасните последици на извършеното, както законосъобразно е приел въззивният съд.

Пред настоящата инстанция са приети писмени доказателства, представени с молба на касатора от 26.05.2022г. От тях се установява, че със заповед № РД1-196/10.05.2017г. на заместник-изпълнителния директор на АСП е заличена регистрацията на доставчици на социални услуги, поради непредставяне до 31 март на отчет за дейностите по предоставяне на социални услуги за предходната година, сред които доставчик с уникален № 953 /т. 4/: [фирма], за предоставяне на социалната услуга: 4.1. „Дом за стари хора“ – удостоверение № 953-01/17.01.2011г. Със заповед № РД01-0747/26.06.2017г. на изпълнителния директор на АСП е отменена, считано от момента на нейното издаване, Заповед № РД1-196/10.05.2017г.

Приетите доказателства са абсолютно неотнормими към предмета на доказване по делото, тъй като няма спор, че впоследствие е издадена заповед № РД1-501 от 28.12.2017г. на изпълнителния директор на АСП, влязла в сила на 28.02.2018г., с която е прекратена регистрацията на [фирма], и това обстоятелство е отразено в публичния регистър на доставчиците на социални услуги, поддържан от АСП. Въпросът дали заповед № РД1-196/10.05.2017г. и заповед № РД1-501 от 28.12.2017г. са били с идентично съдържание, както твърди касаторът, няма никакво отношение към настоящото производство, при положение че заповед № РД1-501 от 28.12.2017г. не е оспорена по реда на АПК и е влязла в сила на 28.02.2018г. От приетите пред двете съдебни инстанции доказателства е безспорно, че към 02.08.2021г. /деня на проверката/ жалбоподателката нито е имала валидна регистрация да извършва дейност като доставчик на социални услуги, нито е подала искане за снабдяване с лиценз по реда на новия З.. Несъстоятелно е да се твърди, че към 02.08.2021г. Р. К. не е извършила нарушение, тъй като е разполагала със срок до 31.12.2021г. да подаде искане за пререгистрация, което същата е направила. Срокът, визиран в § 38 ПЗР на З., важи единствено за лицата, вписани в регистъра по отменения чл. 18, ал. 2 ЗСП – „Лицата, които до влизането в сила на закона са вписани в регистъра по отменения чл. 18, ал. 2 от Закона за социално подпомагане, са длъжни да се лицензират по реда на закона до 31 декември 2021 г.“ В случая жалбоподателката е със заличена регистрация, поради което няма как да се позовава на този срок.

В рамките на наведените касационни основания и при извършената служебна проверка на основание чл. 218, ал. 2 АПК съдът не констатира неправилност и незаконосъобразност на решението на СРС, поради което същото следва да бъде оставено в сила.

При този изход на спора и на основание чл. 63д, ал. 3 и 5 ЗАНН основателна е претенцията на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, определено в размер на 80 лв., на основание чл. 37 ЗПП във вр. с чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2, предл. 1 от АПК във вр. с чл. 63в от ЗАНН, Административен съд София-град, VI-ти касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 558 от 16.02.2022г., постановено по н.а.х.д. №

13231/2021г. по описа на Софийския районен съд, Наказателно отделение, 131-ви състав.

ОСЪЖДА Р. Д. К. ЕГН [ЕГН] да заплати на Агенцията за качеството на социалните услуги сумата от 80 /осемдесет/ лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: